

φιλία). Διὰ γλαφυροτάτου προλόγου ὁ συγγραφεὺς εἰσάγει τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ θέμα τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε εἰμὴ μία ἐπιστολογραφία, ἡ ὁποία λαμβάνει χώραν μεταξὺ νέου τινὸς καὶ νεαρῆς γυναικὸς ἀμφοτέρων ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν. Ἡ ἐρωτικὴ φιλία ἀναπτύσσεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀκουσίως ἢ καλλιτεχνία εἶνε ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος ὅστις συνδέει τὰς δύο ταύτας ποιητικὰς καρδίας, αἱ ὁποῖαι, ἐνῶ ἀγαπῶνται, προσπαθοῦν ν' ἀποκλύβουν τὸ αἶσθημά των,

Luigi Ippaviz

νὰ κατασιγήσουν τὴν πλήμμυραν ἐνὸς εὐγενοῦς πόθου ὅπως ἀντεπεξέλθουν ὑπερηφάνως ἀφ' ἐνὸς μὲν, πρὶς τὰ κοινωνικὰ καὶ οἰκογενειακὰ καθήκοντα τῆς γυναικός, ἀφ' ἐτέρου δὲ, ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν των, ὅπως καὶ ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει μετὰ τόσης χάριτος ἐν τινι παραγράφῳ τοῦ προλόγου του. «Τὸ ἔργον τοῦτο δὲν θὰ ἐννοηθῇ εἰμὴ ἀπο ἐκείνους οἵτινες θὰ εὐρεθοῦν εἰς παρομοίας περιπτώσεις, καὶ ἀπὸ ἐκείνους οἵτινες αἰσθάνονται λεπτῶς καὶ ἀριστοκρατικῶς καὶ

ἐπρὸικίσθησαν δι' ἐνὸς ἐκτάκτου σεβασμοῦ ἀπέναντι τοῦ ἴδιου ἑαυτοῦ των».

Πόσον ἡδέως ὁ ποιητὴς ἐκφράζεται διὰ τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ προλόγου αὐτοῦ καὶ πόσον χαρακτηριστίζει καὶ ἀποκαλύπτει ἑαυτὸν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθηματά του, ἐνθουσιάζοντες τὴν νεανικὴν ζωὴν του, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἐρωτικὴ αὐτῆς φιλία ἀνεπτύσσετο. Σήμερον ὡς μυριόχρωμοι χρυσαλίδες αἱ ἀναμνήσεις ἐκεῖναι ἀκόμη πετυργίζουσιν πρὸ τῶς ὀφθαλμῶν του καὶ ζητοῦν νὰ δώσουν εἰς τὴν ψυχὴν μίαν λάμψιν, ἐν ἄρωμα, ἀλλὰ καὶ πόσον ταχέως ἐξαφανίζονται πρὸ τῆς πραγματικότητος! Πόσον εὐγλώττως ὁμιλεῖ ἡ σκέψις του ὅταν λέγει: «Ὡ πόσας φορὰς εἰς αὐτὴν τὴν μεγάθυμον Ἑλλάδα ἡ σκέψις μου πετᾷ ἀδάμαστος εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου μακρυνὴν πατρίδα καὶ νὰ ἐπαναφέρῃ ζητῇ τὰς ὠραίας ἡμέρας, αἱ ὁποῖαι τόσο ταχέως διέρρευσαν.

Ὡ πόσον πρὸ τῆς σκέψεως ἐμφάνιζονται ὅλαι ἐκεῖναι αἱ εὐτυχεῖς ὥραι, τὰς ὁποίας διερχόμεθα εἰς τὴν ἐσχόην, εἰς τὴν πόλιν, εἰς ἐκδρομάς, εἰς τὰς θαυμασίας μουσικὰς συναναστροφάς, ὅπου αἱ θυφῶσαι καὶ τὰ ἄσματα τῶν ἐκλεκτοτέρων ἔργων ἐξετελοῦντο μετὰ σπανίας τέχνης μετὰ τῆς μεγαλειτέρας λεπτότητος.

Ἦδη τὰ πάντα ἐτελείωσαν καὶ δὲν μένει εἰς ἐμὲ εἰμὴ ἡ θλιθερά ἐνθύμησις τοῦ παρελθόντος, ἡ ὁποία καθίσταται θλιβεροτέρα ὅσον ἀκτινοδόλα ὑπῆρξαν τὰ εὐτυχῆ ἐκεῖνα ἔτη, τὰ ὁποῖα διελύθησαν ὡς ὠμίχλη διὰ μέσου τῶν ἀνέμων».

Ἡ ἐρωτικὴ φιλία εἶνε ἔργον, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχολογία δύναται νὰ χαράξῃ ἐπὶ τοῦ λογισμοῦ συμπεράσματα ἀπείρως ἐκλεκτά, ἰδεώδη, ἡ δὲ ψυχὴ δύναται νὰ ἐντρυφήσῃ ἐπὶ ὅλης ἐκείνης τῆς εἰλικρινοῦς ἀπλότητος τῆς ἐπιστολογραφίας ταύτης, τὴν ὁποίαν ὁ ποιητὴς δὲν προσπαθεῖ νὰ ποικίλῃ διὰ τῆς φαντασίας, ἀλλὰ διὰ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ ζώσης φωνῆς δύο εὐγενῶν ὑπάρξεων. Πόσον διακρίνει τις τὴν θυσίαν τῶν δύο αὐτῶν καρδιῶν, αἱ ὁποῖαι δι' ἐνὸς μειδιάματος προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὸ βαθὺ αὐτὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον διαρρέει ἀγνὸν καὶ ποιητικὸν διὰ μέσου τῶν πετυργῶν τοῦ χρόνου καὶ οὐδεμίαν κηλὶς ἀφίνει νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ χρώματος, ἀλλὰ μετὰ τὴν λευκότητά ἐνὸς κρίνου νὰ θάλλῃ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θνήσκων τὸ ἄρωμά του νὰ περιλούσῃ τὰς ἀπωτάτας σφαίρας τοῦ Ἰδανικοῦ.

Ἐν ὀλίγοις αὕτη εἶνε ἡ ἀνάλυσις τοῦ τελευταίου ἔργου τοῦ κ. Ippaviz, ὅστις τὴν ζωὴν του ἀφιέρωσε εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὸν χρωστῆρα καὶ εἰς τὸ ἄσμα τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον ἀκόμη τὸν θερμαίνει καὶ εἶνε ἡ μόνη χορδὴ ἡ ὁποία ἐπαναφέρει ἐπὶ τῆς καρδίας του τὰ γεγονότα καὶ τὰς εἰκόνας τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν. Εἰς πλεῖστας συναυλίας ἔλαβε μέρος εἰς Μιλάνον ὡς καὶ τὴν τελευταίαν κατὰ τὴν ὁποίαν διητύθουνεν ὁ Μασκάνης, ἡ ὁποία ἦτο ἐν ὄραμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶνε ἐλαχίστη ἡ μικρογραφία αὕτη διὰ τὸν κ. Ippaviz, ἀλλ' ὅ,τι ἡδυνήθη νὰ εἰπῶ, ἀγνὸς ἐνθουσιασμός μετ' ὠθησε πρὸς τοῦτο, ἡ μικρὰ δὲ αὕτη σχιγραφία θὰ εὕρῃ μίαν ἐξιλέωσιν μόνον διὰ τὴν εἰλικρινειάν της, διότι ἡ ἀξία τοῦ διαπρεποῦς ἀνδρὸς εἶνε ἀπείρως μεγάλη ἀπέναντι τῶν ὀλίγων αὐτῶν λέξεων.

Ἡ Ἑλληνικὴ πατρίς σήμερον ἐναγκαλίζεται τὰ ἀνδρικά ὄνειρα τοῦ εὐγενοῦς τέκνου τῆς Ἰλλυρίας, ὁ δὲ σύνδεσμος τῆς χώρας ἐκείνης μετὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καθιστᾷ προσφιλέστερον τὸ τέκνον αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ ἐθνικὸν ὄνειρον ἔφερεν ὁ υἱὸς τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Ἀρμονίας.

ΕΛΕΝΗ Σ. ΛΑΜΑΡΗ

